

บุพนิมิตแห่งชีวิตดั่งลม

www.dhammatoday.com

ว.วชิรเมธี

“บุญนิมิตแห่งชีวิตดีงาม”

ท่าน ว.วชิรเมธี

แสดงธรรม ณ อาคารชินวัตร ๓

๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๘

บทนำ

“มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ” เราได้ยินคำกล่าวนี้มาจนเคยชิน แต่จะมีสักกี่คนที่รู้ว่า คำกล่าวนี้มีความถูกต้องเพียงครั้งเดียว ที่ถุ่กนั้นควรจะกล่าวเสียใหม่ว่า “มนุษย์ที่ได้รับการฝึกแล้ว เป็นสัตว์ประเสริฐ” ทั้งนี้ กล่าวตามนัยแห่งพระพุทธพจน์ที่ว่า “ทณฺเฑ เสฎฺฐ มนุสฺเสสฺสุ” ซึ่งแปลว่า “ผู้ฝึกตนแล้วเป็นผู้ประเสริฐที่สุดในหมู่มนุษย์” หรือพระพุทธพจน์อีกแห่งหนึ่งที่ว่า “วิชชาจรณสมบฺพนโน โส เสฎฺฐ เทวมนุสฺส” แปลว่า “ผู้ที่ถึงพร้อมด้วยวิชา (ความรู้แจ้ง) และจรณะ (ความประพฤติดีงาม) เป็นผู้ประเสริฐสุดในหมู่มนุษย์และเทวดา”

หากสังเกตพระพุทธพจน์ที่ยกมาทั้งสองข้อความให้ถี่ ก็พบว่า ที่เราเชื่อกันมาว่า “มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ” นั้น ไม่ใช่จู่ ๆ เกิดมาแล้วก็ประเสริฐกันเลยทีเดียว แต่มนุษย์จะเป็นสัตว์ประเสริฐได้ย่อมขึ้นอยู่กับ “เงื่อนไข” คือ การที่มนุษย์นั้น ๆ ได้ผ่านกระบวนการ “ฝึก/ศึกษา” มาแล้วเป็นอย่างดีต่างหาก

มนุษย์ที่ยังไม่ได้รับการฝึกการศึกษา จึงยังกล่าวไม่ได้เต็มปากนักว่า เป็นสัตว์ประเสริฐที่แท้จริง ต่อเมื่อใดก็ตาม ได้ผ่านการฝึกการศึกษามาเป็นอย่างดีแล้ว เมื่อนั้นแหละจึงจะกล่าวได้ว่า มนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐอย่างเต็มภาคภูมิ

ในกระบวนการฝึกการศึกษาเพื่อให้คนยกสถานภาพ เป็นมนุษย์ผู้เป็นสัตว์ประเสริฐนั้น มีปัจจัยที่จะเอื้อให้การฝึกดังกล่าวนั้นประสบความสำเร็จอยู่ ๒ ปัจจัยด้วยกัน

หนึ่ง คือ กัลยาณมิตร

สอง คือ วิธีคิดที่ถูกต้อง (โยนิโสมนสิการ)

ปัจจัยเอื้อให้คนเป็นสัตว์ประเสริฐนี้ทั้งสองประการนี้ พระพุทธองค์ทรงอุปมาว่าเป็นดัง “แสงเงินแสงทองของชีวิต” ซึ่งเป็นเหมือน “บุพนิมิตของชีวิตดีงาม” ใครก็ตามที่มีทั้งกัลยาณมิตร และมีวิธีคิดที่ถูกต้องก็เท่ากับว่า เขาคนนั้นมีหลักประกันของชีวิตที่ดีงามแล้ว สารสำคัญของบุพนิมิตของชีวิตที่ดีงามเป็นอย่างไร ได้กล่าวไว้แล้วในธรรมบรรยายชื่อ “บุพนิมิตแห่งชีวิตดีงาม” นั้นแล้ว

อนึ่ง ควรกล่าวไว้ในที่นี้ด้วยว่า สำหรับผู้ที่เพียรแสวงหากัลยาณมิตรนั้น ไม่ควรมัวแต่แสวงหากัลยาณมิตรจากภายนอกเพียงอย่างเดียว เพราะตัวของเราเอง ก็สามารถเป็นกัลยาณมิตรภายในที่ติดยึดของตัวเราเองได้เหมือนกัน แต่จะเป็นได้อย่างไร มากน้อยเพียงไหน ก็ขึ้นอยู่กับว่า กำลังแห่งสติปัญญาของเรานั้นมีอยู่มากน้อยเพียงไร ด้วยเช่นกัน

ว.วชิรเมธี

บุญนิมิตแห่งชีวิตดั่งาม

โดยท่าน ว.วชิรเมธี

แสดงธรรม ณ อาคารชินวัตร ๓

วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๔๘

เจริญพรท่านสาธุชน และคณะกรรมการดำเนินงานที่ทำให้เกิดกิจกรรม ที่ถือว่ามียานสงฆ์อย่างยิ่งเช่นในวันนี้ ซึ่งขอระบุนี้ไว้เพื่อเป็นศิริมงคล และเป็นแบบอย่างอันดีงามสำหรับสาธุชนทั้งหลาย ที่จะได้ร่วมกันจัดงานในครั้งต่อ ๆ ไป คณะกรรมการที่ร่วมจัดงานในครั้งนี้ ได้แก่ชมรมส่งเสริมจริยธรรมกลุ่มชินคอร์ป ซึ่งในวันนี้ถือว่าเป็นแม่งานและเจ้าของสถานที่ด้วย นอกจากนั้นก็ได้อีกกลุ่มกัลยาณธรรม ซึ่งถือว่าเป็นแม่งานและเป็นผู้เตรียมงานตั้งแต่ต้น มาจนถึงวันนี้ รวมทั้งงานหลาย ๆ ครั้งที่ผ่านมาด้วย ตลอดถึงท่านศรัทธาสาธุชนที่ยืนอยู่เบื้องหลัง แม้มิได้ระบุนี้ แต่ขอให้เราท่านทั้งหลาย ช่วยกันอนุโมทนาในจิตใจว่ากิจกรรมดี ๆ อย่างนี้ ถ้าไม่มีคนหลายคนที่ปิดทองอยู่หลังพระ กิจกรรมนี้ก็เกิดขึ้นไม่ได้ เพราะฉะนั้น หากเราท่านทั้งหลาย ได้รับประโยชน์จาก

กิจกรรมในวันนี้แล้ว ให้นึกอนุโมทนาบุญ คือแบ่งบุญแบ่งกุศล ความดีให้ท่านเหล่านั้นด้วย ซึ่งบางท่านก็เริ่มทำงานก่อนเรา เป็นเดือน บางคนก็เตรียมถอดเทป เตรียมก๊อปปี้ซีดีแจก และท่านเหล่านั้นยินดีที่จะอยู่ข้างหลัง นี่คือการสง่างามของการทำความดี ที่อาตมาภาพเรียกว่า **“ความดีงาม”** หมายถึงความดีที่แท้จริง บางอย่างเรียกว่าความดีแต่ยังไม่งาม เพราะอะไร ถ้าฉันทำความดีแล้ว ไม่มีคนชมต่อไปฉันจะไม่ทำ ความดีที่งามคือ ใครจะเห็นหรือไม่เห็นฉันก็ทำ ดังนั้นจึงมีผู้เสียสละมากมายที่ยืนอยู่หลังฉาก แล้วทำความดีที่งดงาม นี่เป็นสิ่งที่เราต้องอนุโมทนาเป็นเบื้องต้น

หัวข้อบรรยายวันนี้คือ **“บุญนิมิตเพื่อชีวิตดีงาม”** อะไรล่ะ คือบุญนิมิตของชีวิตดีงาม ต้องทำความเข้าใจกันตั้งแต่ชื่อเรื่อง บุญแปลว่าเบื้องต้น นิมิตแปลว่าเครื่องหมาย บุญนิมิตแปลว่า เครื่องหมายเบื้องต้น ชีวิตดีงามคืออะไร ชีวิตดีงาม ถอดมาจากคำว่า **“พรหมจรรย์”** พรหม แปลว่า ประเสริฐ หรือดีงาม จรรย์หรือจรรยา คือวิถีชีวิตพรหมจรรย์ แปลว่า วิถีอันประเสริฐ หรือชีวิตดีงาม

บุญนิมิตของชีวิตดีงาม แปลว่า เครื่องหมายเบื้องต้นของการมีวิถีชีวิตที่ประเสริฐ เครื่องหมายเบื้องต้นของการมีวิถีชีวิตที่ดีงาม

ทำไมต้องฝึกใจ

ถามว่าทำไมเราจึงควรมีหรือจำเป็นต้องมีวิถีชีวิตที่งดงาม คำตอบคือชีวิตเรานี้ถ้าปล่อยไปไม่มีการฝึกฝน ชีวิตของเรา ก็เหมือนน้ำ น้ำฝนจากฟ้าลงสู่ดิน ถ้าปล่อยทิ้งไว้จะไปไหน ธรรมชาติของน้ำจะไหลลงที่ต่ำ เช่นเดียวกันกับธรรมชาติของใจคน ถ้าปล่อยไว้เฉย ๆ ไม่ฝึกไม่ฝนไม่พัฒนาจะไหลลงที่ต่ำหมด แต่ถ้าเราเอาใจของเรา ที่ชอบไหลลงที่ต่ำ มาฝึกเมื่อผ่านการฝึกแล้ว เป็นใจที่สูง ถ้าสูงถึงที่สุดก็เป็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน มนุษย์ธรรมดาที่ผ่านการฝึกใจแล้ว สูงยิ่งกว่าเทวตวยิ่งกว่าพรหม ทำไมเป็นอย่างนั้น ก็เพราะว่าใจของท่านสูงขึ้น

ถ้าเราปล่อยใจของเราไปตามธรรมชาติมันจะไหลลงต่ำ ลงนั่งปล่อยใจตัวเองดูซิว่าใจเราจะไปไหน สักพักหนึ่งมันจะไหลไปหาความเคยชินเดิม ๆ เอ๊ะ เราถอดรองเท้าไว้หน้าห้อง มันจะหายหรือเปล่า เนอะ..เริ่มไหลแล้ว หรือดึงโทรศัพท์ออกมาดู มีใครส่งข้อความมาหรือเปล่า หรือห่วงว่า วันนี้มานั่งข้างในแล้วจะออกไปรับซีดีที่เขาแจกกันหรือเปล่า (เสียงคนหัวเราะ) .. ไหลไหม?

นี่แหละถ้าเราไม่ฝึกใจ มันจะไหลลงสู่ที่ต่ำ ใจที่ไหลลงสู่ที่ต่ำแล้ว ฝืนยากมาก ท่านจะเปรียบธรรมชาติของใจเหมือนปลา ธรรมชาติปลาอยู่ในน้ำ ปราดเปรียว ถ้าเอามาวางบนแข็งมันจะดิ้น ดิ้นมาก ๆ ถ้ายังไม่ตายไม่หยุดดิ้น ใจคนก็เช่นเดียวกัน ถ้าปล่อยไปตามกิเลส มันจะปราดเปรียวมากอยากทำอะไรตามมันไปนะ ปราดเปรียวมีความสุข แต่ถ้าเราเข้าไปฝึกใจสักนิดหนึ่งนะ .. หนักอึ้งเลย อาตมาภาพเคยถามลูกศิษย์ให้นั่งสมาธิชั่วโหม่งหนึ่ง กับยกลูกตุ้มเขาเลือกอะไร เขาบอกว่าขอยกก็แล้วกัน ทำไม? มันก็ไม่เห็นหนัก นั่งสมาธิ ก็หลับตานั่งประเดี๋ยวเดียว เขาบอกว่ายังงี้ก็ขอเถอะท่าน ไม่อยากนั่ง นี่แหละถึงบอกว่า เวลาจะทำความดี มันหนักจริง ๆ หนักจิตหนักใจหนักยิ่งกว่ายกน้ำหนัก

เพราะอะไร เพราะเราไม่เคยฝึก แต่ถ้าเคยฝึกแล้ว หนักหนาสาหัสแค่ไหน ก็จะทำ นอนอยู่ที่บ้าน พูกุ่ม ๆ ไม่ชอบ ชอบชอบไปนอนอยู่ป่าอยู่ดง นอนในกลดฟังยุงร้องเพลง ตื่นตี ๓ ตี ๔ ไม่มีใครไปประเมิน ไม่มีใครให้สองชั้น แต่ฉันจะทำ นี่เรียกว่า ถ้าใจมันยอมแล้วนะ มันเอาทุกอย่าง แต่ถ้าใจไม่ยอมนะ ต่อให้เจ้านายทำหนังสือเวียนมา ทุกคนต้องไปปฏิบัติธรรม ให้พรเจ้านายเป็นชุดเลย นี่เรียกว่าใจไม่ยอม ถ้าใจยอมแล้วลำบากขนาดไหนมันก็ไป แล้วใจดวงเดียวนี้เอามาฝึก พอฝึกให้สูงแล้วมีประโยชน์มาก

ธรรมชาติของใจนี้แปลก ใจดวงเดียวนี้ เป็นใจที่มีกิเลสก็ได้ เป็นใจที่ฝึกกิเลสก็ได้ และเป็นใจที่เอามาดูใจก็ได้นะ เคยเห็นอะไรที่แปลกขนาดนี้ไหม กิเลสก็อยู่ในใจดวงนี้ ตัวที่จะฝึกกิเลสก็อยู่ในใจดวงนี้ ตัวที่จะบรรลुธรรมก็ตัวนี้ แล้วตัวที่จะมาดูจิตดูใจก็ตัวเดียวกัน ใจหนึ่งใจทำหน้าที่ ๔ อย่าง นี่จึงเป็นสิ่งที่ประเสริฐมาก แต่ว่าถ้าใจนี้ไม่ได้รับการฝึก ก็จะเป็นใจต่ำ ต่ำแล้วก็เป็นใจทราหม ถ้าใจทราหมแล้ว ก็จะทำผิดโดยที่ไม่รู้สึกผิด โลกของเราพินาศเพราะอะไร พินาศเพราะคำว่า **ทำผิดโดยไม่รู้สึกผิด** แค่นี้เอง ใครก็ตามที่ทำผิดแล้วรู้สึกผิด เขาจะถอนและจะถอย แต่ถ้าทำผิดโดยไม่รู้สึกผิด นั่นคือเบื้องต้น และที่สุดของความหายนะของโลก บางทีทำผิดแล้วได้รับการยกย่องเป็นฮีโร่ก็มี นี่คือปรากฏการณ์ของโลกในยุคนี้สมัยนี้ คือคนที่ทำผิดแล้วได้รับการยกย่อง ให้เป็นคนมีเกียรติ มีกระจายอยู่ทั่วโลกไปหมด ฝากท่านไว้เป็นข้อสังเกต

ถ้าเราปล่อยใจไว้มันจะไหลไปตามกิเลส ใจไม่ได้ไหลอย่างเดียวนะ มันเอาร่างกายที่กว้างศอกยาววาหวนาคืบไหลไปด้วย ถ้าใจมันไปไปกับกับใครแล้วตัวมันไป ตัวไม่ไปมันก็ส่ง short message ไป ใจมันไหล กายมันไหล เดี่ยวคำพูดมันก็ไหล อะไรไหลอีก เดี่ยวสตาจค์มันก็ไหลตามไป ถ้าเกิดผิดพลาดขึ้นมา ชื่อเสียงสกุลวงศ์ที่สั่งสมมาก็ไหลไปกับเขาหมด

สุดท้าย..ความดีที่สั่งสมมาชั่วชีวิตพัง พังเพราะอะไร พัง
เพราะตามใจตัวเอง

เช่นเดียวกันถ้าเรามาฝึกใจตัวเอง คนต่ำ ๆ คนธรรมดา
อยู่กับดินกินกับทราย ฝึกใจ ท่านลองนึกถึงครูบาอาจารย์
หลายท่าน พระวิปัสสนาจารย์หลายรูป โดยมากตั้งเป็นข้อ
สังเกตเลยว่า ครูบาอาจารย์หลายท่าน พระวิปัสสนาจารย์
หลายรูป เป็นลูกชาวบ้าน หลวงพ่อชาก็เป็นลูกชาวบ้าน
อาตมภาพก็เป็นลูกชาวบ้าน หลวงปู่แหวนก็เป็นลูกชาวบ้าน แต่
คุณโยมเชื่อไหม ประเทศไทยฝากพระพุทธศาสนาไว้กับใคร ฝาก
ไว้กับครูบาอาจารย์ที่เป็นลูกชาวบ้าน นั่นหมายความว่าเรา
อาจเกิดมาในชาติกำเนิดที่ไม่สูงส่ง แต่เมื่อใจของเราสูง สังคม
จะเทอดเกียรติให้ พอใจเราสูง แม้แต่เจ้าฟ้าพระมหากษัตริย์
ก็ยอมก้มศีรษะกราบให้ นี่คือธรรมชาติของคนที่ฝึกใจแล้ว แม้
จะเกิดในที่ต่ำ แต่เมื่อใจได้รับการฝึก ก็เป็นบุคคลชั้นยอด

เปรียบได้ดั่งดอกบัว

เปรียบเหมือนดั่งดอกบัวที่อยู่ในตม แต่เมื่อผ่านการ
ฝึกฝนแล้ว ก็ผลิบานอยู่เหนือน้ำ ดอกบัวเป็นดอกไม้ที่แปลกมาก
เอาไปใช้ในงานอื่นก็ไม่เหมาะสมด้วย โยมไปงานศพถือดอกบัว
เข้าไปได้ไหม ไปงานแต่งงานเพื่อน ถือดอกบัวไปขอใหญ่เลย
ได้ไหม งานวันเกิดก็ไม่เหมาะ ดอกบัวเอาไปไหน .. เอาไปวัด
ไปหาพระ เป็นดอกไม้ที่เชื่อมโยงกับพระพุทธศาสนา คือเกิด
ในที่ต่ำ แต่ต้องใช้ในที่สูง แปลกนะ เกิดแต่ตมเลย แต่ต้องใช้
กับของสูงเท่านั้น ก็เหมือนกับใจของเราทุกคน เราทุกคนเกิด
จากกิเลส ท่านเรียกว่า**รัชกาย** กายที่เกิดจากฐล็คือกิเลส แต่
เมื่อเอาใจนั้นมาฝึกแล้ว มันอยู่เหนือกิเลสได้ เหมือนดอกบัวที่
อยู่เหนือตม ดังนั้นเราทุกคนเป็นบัว บางคนบอกว่า หนูขอ
เป็นบัวได้น้ำ ถ่อมตนไว้ก่อน ถ่อมตนบ่อยเกินไปเลยเป็นบัวได้
น้ำทั้งชีวิต บางคนบอก... หนูคงไม่เหมือนท่านหรอก..ก็หนูเป็น
ปุถุชน แล้วไง..ทำเลวได้สะดวกใจขึ้น (เสียงหัวเราะ) ไม่ไหว
ท่าน..นั่งนานไม่ได้ปุถุชนต้องลุก..แน่ะดูมันทำ จะทำความเลว
ยังหาเหตุผลที่เลิศเลอเพอร์เฟค

มนุษย์เรานี่แปลก เวลาจะทำความดียากจังเลย เวลา
จะทำความเลวอ้างอิงอย่างสง่าผ่าเผย คนเราก็ออย่างงี้ ปุถุชนมี

ถูกมีผิด ชั่วเจ็ดทีดีเจ็ดหน ล้มบ้างลุกบ้าง แต่พระพุทธเจ้า ท่านไม่พูดอย่างนั้น ท่านตรัสว่าปุถุชนนี้ ถ้ามีสติสามารถ พัฒนาเป็นอริยชนได้ พระอรหันต์ทุกรูปไปจากปุถุชน แต่ของคนทั่วไป..หนูเป็นปุถุชนแล้วก็เลยเป็นปุถุชนต่อไป นี่เรียกว่าตี ธรรมะเข้าข้างตัวเอง

พอเราปล่อยใจไหลไปตามธรรมชาติของมัน ใจก็เลย ไม่สูง ทั้งที่มันสูงได้นะ เคยดูกีฬายิมนาสติกหรือกีฬากระโดด คำถ่อ หรือกระโดดสูง นักกีฬากระโดดได้ทีละ ๓ เมตร ๕ เมตร กระโดดได้อย่างไร หรือยิมนาสติกนี้ เขาผาดโผนโหนตัวได้ อย่างไร บางคนไปนั่งดู โอ้โฮ...ที่สุดของความมหัศจรรย์ มัน กระโดดขึ้นไปได้อย่างไร ทีละ ๕ เมตร ๑๐ เมตร กระโดดคำ ถ่อนี้ไม้อันนิตเดียวนะ กระโดดขึ้นไปได้ยังไง เราก็นั่งดูคอยตั้งบ่า น้าอัจฉรย์ จริง ๆ ที่กระโดดนั้นใครกระโดด...ใจมันกระโดด ถ้าใจไม่กระโดดมันไม่มีทางขึ้นสูงอย่างนั้น ทำไมเป็นอย่างนั้น นักจิตวิทยาหลอกไปทดลอง พอเข้าห้องไป นักจิตวิทยาก็ฉีด น้ำยาอะไรสักอย่างหนึ่งซึ่งไม่มีผลต่อร่างกาย แล้วเอาปรอท มาวัด บอกนักกีฬาที่เคยยกได้ ๑๕๐ ปอนด์ว่า อาการคุณไม่ดี เลย ป่วยหนักเลยช่วงนี้พักแล้วกัน ตอนแรกเดินเข้าห้องหมอ ออกฉายไหล่ฝั่ง ฉันทยกมาได้ ๑๕๐ ปอนด์ พอหมอบอกว่า อาการไม่ดี เดินออกมาจากห้องหมอ ให้ลองยกใหม่ ยกไม่ขึ้น

ทำไมยกไม่ขึ้น ใจมันตกแล้วไง ฉะนั้นความวิเศษมหัศจรรย์
ทั้งหมดทั้งปวงในโลก สิ่งที่จะทำให้เข้าถึงภาวะอย่างนั้นคือใจ
ของเรา นักกีฬากระโดดสูงได้ ก็เพราะใจมันกระโดด แต่ถ้าใจ
มันทำไม่ได้ หรือบอกว่าทำไม่ได้ ถึงแม้จะเคยทำได้ เหมือน
นักกีฬาโอลิมปิกคนนี้ นี่คือธรรมชาติของใจคน ถ้าปล่อยให้
ไหลไป มันจะไหลลงสู่ที่ต่ำ ดังนั้นเราจึงต้องฝึกใจ

ฝึกใจ ... ฝึกอย่างไร

ในขบวนการฝึกใจนี้ จะฝึกอย่างไรจึงจะดี นั่นคือต้อง
มีบุญนิมิตของชีวิตดั่งงาม อยู่เฉย ๆ นึกครีมนอกครีมนใจไปที่วัด เอา
วะ.. ใส่ชุดขาวแล้วไปเดินรอบเมรุเลย วันนี้ไม่บรรลুক้ให้มันรู้ไป..
ตั้งแต่ตีสี่ถึงหกโมงเย็น เดินเวียนเมรุเลย ต้องบรรลุนวันนี้ ไม่
สนใจครูบาอาจารย์เลย เพราะอ่านมาเยอะ พระพุทธเจ้าบอก
ว่า “อตฺตาทิ อตฺโน นาโถ” ไม่มีสักคำที่ท่านบอกว่า ต้องไปหา
ครูบาอาจารย์ปฏิบัติ ยิ่งเดินมันยิ่งวุ่น.. เมื่อไหร่จะบรรลุ
สุดท้ายก็ไม่ได้อะไรเลย ยังไม่รู้ตัวอีก นี่เรียกว่าปฏิบัติโดยไม่มี
บุญนิมิตของชีวิตดั่งงาม ครีมนอกครีมนใจจะปฏิบัติก็ปฏิบัติเลย ...
อันตรายมาก ๆ อาตมภาพเคยไปปฏิบัติวิปัสสนากรรมฐาน แล้ว
เพื่อนไปปฏิบัติด้วย ปฏิบัติไปสามวัน.. เขาลุกขึ้นมาประกาศ
ต่อหน้าเพื่อนนักร้อยเลย “ผมคือพระสารีบุตร” ตอนนั้นมี
อาจารย์เดินเข้าไป บอกให้กำหนด “รู้หนอ รู้หนอ”

“ท่านอย่ามายุ่ง ท่านเป็นใคร ผมเป็นสารีบุตร” ในที่สุดอาจารย์เอาไม่อยู่เลยต้องอุ้มออกไป นิมนต์พระสารีบุตรออกไปข้างนอก นี่แหละปฏิบัติแล้วไม่ฟังครูบาอาจารย์เพราะเหตุนั้น ในการปฏิบัติต้องมีการสอบอารมณ์เพราะอะไร ปฏิบัติไปแล้วรู้เลย ตอนนั้นเคยไปปฏิบัติที่วัดอัมพวัน มีเพื่อนไปปฏิบัติด้วย เวลาฉันไม่นั่งนะ ทำไม...แกยี้ม ถามว่าทำไมไม่ฉัน...ไม่บอก แล้วแกก็ยี้ม พระคุณเจ้าเกิดปิติใช่ไหมครับ ใช่ เจริญพรอาตมภาพเกิดปิติซาบซ่านไปทั้งตัว แล้วยี้มทำไม ท่านบอกว่านั่งยังงี้ก็นึกเห็นแต่หน้า..หน้าดาราคณโพรต นั่งนึกยังงี้ก็เห็นหมด พระวิปัสสนาจารย์บอกไมไหวแล้วท่าน นิมนต์เจริญอสุภะเลย พอเจริญอสุภะมีปัญหา ใครเดินผ่านมาเห็นแต่กระดูกเห็นเป็นกระดูกหมดเลย สุดท้ายต้องนิมนต์ไปปฏิบัติข้างนอกเถอะท่าน เพื่อดูแลเป็นกรณีพิเศษ ท่านจะฆ่าตัวตายนะ ท่านบอกว่าไม่เอาแล้วชีวิต ไม่มีใครหล่อไม่มีใครสวยเลย เป็นกระดูกเดินได้

ติดดีนี้อันตราย

ในการศึกษาในการปฏิบัติธรรมหรือแม้แต่ในการใช้ชีวิต ถ้าหากเราไม่มีสิ่งที่เรียกว่าบุญนิมิตของชีวิตดีงาม เราเดินหลงทาง โดยที่ไม่รู้ว่กำลังหลง หลงงปุ้มนั่นท่านเคยบอกว่า “การติดดีนี้อันตรายกว่าติดชั่ว” เพราะติดชั่วคนเห็นได้ชัด จะได้ช่วยเตือน เช่นเดินสูบบุหรี่ใคร ๆ ก็เห็น ลูก ภรรยา เพื่อนเตือนได้เลยว่ามันไม่ดี แต่คนที่ติดดี มันอยู่ข้างในมันมองไม่เห็น พอติดดีแล้วนึกครึ้มอกครึ้มใจ ว่าฉันนี่แสนดี คนอื่นไม่ดีมันแยจริงๆ ๆ ที่นี้ปฏิบัติธรรมมาก ๆ แล้วเข้ากับคนอื่นไม่ได้ เพราะอะไร .. ฉันมันคนดี คนดียอมไม่เกลือกกลั้วคนชั่ว แล้วใครชั่ว .. มันชั่วหมดเลย นี่ติดดีนี้ะร้ายกว่าติดชั่วนะ จะยกตัวอย่างให้ฟัง

พระฉันนะ ทุกวันไปนั่งอยู่หน้าวัดเชตวัน มีใครมาเฝ้าพระพุทธเจ้า พระฉันนะมองตั้งแต่หัวจรดเท้า ใครจะมาหาพระพุทธเจ้าต้องผ่านฉันก่อน ใครพาพระพุทธเจ้าออกบวชจงม้านฉันก็จง รับใช้ใกล้ชิดก็ฉัน ใครจะมาติดต่อดึงผ่านหน้าห้อง ทำตัวเป็นหน้าห้องพระพุทธเจ้า จีวรที่ห่มรัดอย่างดีเรียบร้อย นั่งวางมาดอย่างดี พอใครถามท่านพรรษาเท่าไร พระฉันนะบอกว่ายังไม่ได้พรรษาเลย ยังไม่ได้พรรษาแต่เริ่มปลูกต้นกร่าง อยู่กับพระพุทธเจ้า ไม่ได้รับธรรมเลย เพราะ

คิดว่าฉันดีกว่าพระทั้งหมด ฉันเป็นคนโดยเสด็จพระพุทธเจ้า
ตอนเป็นเจ้าของชายสิทธิ์ตะ ฉันผู้โดยเสด็จตอนที่เสด็จออกผนวช
ฉันคือมหาตมะใช้ใกล้ชิดฉันคือพระสหชาติของพระพุทธเจ้า
ทั้งสาริบุตรทั้งโมคคัลลานะที่มาบวชรุ่นหลัง พวกนี้เด็ก ๆ ...
คิดอย่างนั้นะ ภูมิใจ นั่งคอยาว .. แต่ไม่ฟังธรรม ทำไม่ฟัง
ธรรม เพราะกิเลสมันอยู่ข้างในจนเต็มไม่มีที่ให้ธรรมะเข้าไป

สุดท้าย .. พระพุทธเจ้าเสด็จดับขันธปรินิพพาน ทิ้ง
พระฉันนะเอาไว้ ก่อนปรินิพพาน พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “ภิกษุ
ทั้งหลาย ถ้าเราล่วงลับไป ให้พวกเธอลงพรหมทัณฑ์กับฉันนะ”

พรหมทัณฑ์ แปลว่า ทัณฑ์ของพรหม เป็นการลงโทษ
แบบผู้ดี หมายความว่า ถ้าพระพุทธเจ้าเสด็จปรินิพพานไปแล้ว
ให้พระสงฆ์ทั้งหมด ห้ามพูดกับพระฉันนะ ห้ามมองพระฉันนะ
ห้ามคบพระฉันนะ เธอจะทำอะไรก็ปล่อยตามใจเธอ ไม่ต้อง
ยุ่ง ไม่ต้องคบ ไม่ต้องมอง ฝ่ายพระฉันนะ พอสิ้นพระพุท
องค์แล้ว ก็ว่าเหวเพราะอะไร .. เจ้าไม่มีศาล ตอนตักงานจะ
รู้สึกว้าชีวิตหลักลอย เหมือนกอลอย ไหลไปที่ไหนก็ไม่รู้ เชื่อม
โยงกับใครก็ไม่ติด เหมือนมีมือถือแล้วไม่มีแบตเตอรี่ มันไม่มี
ประโยชน์เลย พระฉันนะนี่สงสัย เอ๊ะ ... ทำไมพระสงฆ์
ทั้งหมดไม่พูดกันฉัน มันเกิดอะไรขึ้น ไปถามพระอานนท์ พระ
อานนท์บอกว่า ก่อนที่พระพุทธองค์จะเสด็จดับขันธปรินิพพาน

ได้ส่งลงพรหมทัณฑ์แก่ท่าน พอรู้ว่าพระพุทธองค์ส่งลงพรหม
 ทัณฑ์แก่ตัวเอง พระฉันนะสลับ .. เป็นลมสามครั้ง เพราะอะไร
 .. คนที่เรารักที่สุด คือคนที่ส่งลงทัณฑ์เราหนักที่สุด เรียกว่าอกหัก
 .. ออกจากพระพุทธเจ้า พออกหักแล้วสำนึกตัวได้ .. อ้อ .. ที่
 พระพุทธเจ้าส่งลงทัณฑ์เรา ก็เพราะว่าเราติดดี หลงดี พอ
 รู้ตัวแล้วเริ่มทั้งดี อ่อนน้อมถ่อมตน พอเริ่มอ่อนน้อมถ่อมตน
 ปฏิบัติธรรมไม่ถึงสัปดาห์เป็นพระอรหันต์

นี่แหละคนเราถ้าติดดีก็อันตรายอย่างนี้ แต่ถ้าเลิกติด
 ดีได้ก็มีความสุข ดังนั้นการทำความดี ทำเพื่ออะไร เพื่อเอา
 ความดีเป็นบันไดไต่ไปหาความดีที่สูงขึ้น แล้วสุดท้ายต้องทิ้ง
 ทั้งดีทั้งชั่ว แต่คนเราถ้าทำความดีแล้ว ภูมิใจ .. วันนี้อมาฟัง
 ธรรมแล้ว ดูตัวมันหนักอึ้งเลย ชีวิตมันเริ่มเข้าท่า พอบอกว่า
 ชีวิตมันเริ่มเข้าท่า กลับถึงบ้าน ภรรยาทักว่า พี่ไปไหนมา ทำไม
 ไม่ตอบ .. อาจารย์สอนบอกว่าต้องมีสติ เลยกุญ้อย พอดู
 ไท่ทศน์ก็นิ่ง นี่เรียกว่าปฏิบัติธรรม..ไม่ถึงธรรม ไม่ดี ต้อง
 ปฏิบัติธรรมเพื่อก้าวไปหาธรรมที่สูงกว่า บางคนปฏิบัติแล้วก็
 หลงอยู่ในธรรม บางคนปฏิบัติแล้วนึกครึ้มอกครึ้มใจ พระท่าน
 บอกให้พูดความจริง กลับไปออฟฟิศบอกเจ้านาย “เจ้านายครับ
 ผมไม่ชอบหน้าท่านเลย” ทำไม .. ก็พระท่านบอกให้พูดความ
 สัตย์ สิมไปว่าความสัตย์นั้นขึ้นอยู่กับกาละ ดังนั้นในการ

ปฏิบัติธรรมถือหลักอย่างหนึ่งว่า เราทำความดีเพื่อต่อยอดไปหาความดี ไม่ใช่ทำความดี เพื่อเอาความดีของเราไปข่มเหงใคร หรือเอาไปอวดอ้างกับใคร ดินนั้นเพื่อต่อไปหาดี แล้วในที่สุดให้อยู่เหนือดีเหนือชั่ว วางเป็นหลักไว้อย่างนี้ ทุกครั้งที่เราทำความดีหรือเป็นคนดี ยังมีความดีในตัวมากยิ่งขึ้นอ่อนนุ่มลงมา ยิ่งเต็มเปี่ยมไปด้วยคุณธรรม .. ยิ่งทำตัวว่างเปล่า เหมือนแก้ว .. ที่มันมีประโยชน์เพราะอะไร ก็เพราะว่ามันว่าง ห้องนี้ที่มันกลายเป็นห้องประชุมเพราะอะไร เพราะข้างในมันว่าง คนแบบนี้จะมีประโยชน์ผ่านเข้ามาในชีวิต อยู่ที่ไหนก็เจริญ

พระเจ้าอโศกมหาราช

บางครั้งในหน้าประวัติศาสตร์ก็เรียกว่า “อโศกมพิพ” หรือ “จันดาโศก” แปลว่าอโศกผู้ดูร้าย กว่าพระองค์จะได้ครองราชย์วงศ์โมริยะ ทรงลွှ่ยบัลลังก์เลือดขึ้นมา ฆ่าพี่น้องร่วมสายโลหิต ว่ากันว่า ๙๙ พระองค์ เว้นพระองค์กับพระอนุชาอีกองค์หนึ่งเท่านั้น ฆ่าหมด .. เพื่อแลกกับบัลลังก์ตัวเดียว ครั้งหนึ่งพระองค์กรีธาทัพเข้าไปทำศึกกับกะลิงคะรัฐ ได้ฆ่าคนตายในสงครามประมาณสองแสนคน เลือดนองท่วมกบเท้าม้า .. คิดดูซิ ทะเลเลือดขนาดไหน คนที่ทำศึกสงครามมาขนาดนี้ ฆ่าพี่น้องเกือบร้อยพระองค์ ฆ่าคนในการศึกอีกนับไม่ถ้วน ลูกเล็กเด็กแดงตายหมด เลือดนองเป็นทะเลเลือด พอเห็นเช่นนั้นทุกครั้งพระเจ้าอโศกชื่นใจ ชื่นใจที่ทรงเป็นผู้พิชิตอีกครั้งหนึ่ง ปราบดาฆ่าคนไปทั่วแผ่นดิน แต่ศึกการรบที่กะลิงคะรัฐ เลือดนองท่วมกบเท้าม้า พระองค์กลับไม่ตีใจ นึกสลดใจ ว่าทำไปเพื่อฉันคนเดียว ชาวโลกต้องมาล้มตายกันมากมายขนาดนี้ เริ่มเกิดความทุกข์ เริ่มเกิดสงสัยในชัยชนะของตัวเองว่าตกลงว่าฉันชนะหรือแพ้กันแน่ กลับไปที่วัง ถึงพระตำหนัก ก็เฝ้าครุ่นคิดว่าสิ่งที่ทำนั้นถูกหรือผิด

วันหนึ่งประทับอยู่บนสีหบัญชร ทอดพระเนตรลงไปบนพระลานหลวง เห็นสามเณรน้อยรูปหนึ่งเดินผ่านพระลานหลวงมา เรียบร้อยน่าเลื่อมใส ทรงตั้งคำถามว่า ทำไมสามเณรน้อยผู้นี้ ดูเรียบร้อยสำรวจมีสง่าราศี จับจิตจับใจเราเหลือเกิน ทรงรับสั่งให้มหาดเล็กไปนิมนต์สามเณรน้อยขึ้นมาสนทนา พระเจ้าอโศกตรัสถามเณรน้อยว่า

“ใครเป็นศาสดาของพ่อ” สามเณรน้อยตอบว่า “พระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

“ใครเป็นพระอุปัชฌาย์ของพ่อ” สามเณรน้อยก็ตอบชื่อพระอุปัชฌาย์ แล้วตรัสถามอีกว่า

“ศาสดาของพ่อเณรสอนว่าอย่างไร” สามเณรน้อยก็ออกตัวว่า เณรไม่รู้อะไรมากรूपให้สั้น ๆ ว่า พระศาสดาสอนว่า

“ความประมาทเป็นหนทางแห่งความตาย

ความไม่ประมาทเป็นหนทางแห่งความไม่ตาย

คนไม่ประมาทไม่มีวันตาย

คนที่ประมาท เหมือนคนที่ตายแล้ว”

บทสรุปทั้งสี่บรรทัด พระเจ้าอโศกฟังแล้ว พระโลมาชาติลูกชู้ชั้น เกิดศรัทธาปสาทะในสามเณรน้อยรูปนั้น ตั้งแต่นั้นมา หันมานับถือพุทธศาสนา แล้วกลายเป็นอาวุชชั้นนำ ต่อพระบรมราชโองการ ห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทุกวันนี้ประเทศ

อินเดียกลายเป็นประเทศมั่งสวัริติโดยไม่ต้องมีการรณรงค์ ถนนเส้นหนึ่งใช้ร่วมกันทั้งคนทั้งสัตว์ พระเจ้าแผ่นดิน ประธานาธิบดี ใช้ถนนเส้นเดียวกัน อาตมภาพไปเห็นมาที่รัฐอุตรประเทศ .. นักยุงก็มี วัวก็มี คนก็มี นักการเมืองก็มี ใช้ถนนร่วมกันหมด ไปหาซื้อไค้กกระป๋องหนึ่งไม่มี อะไรที่จะทำให้เกิดเลสฟูไม่มีหรรอกทุกคนมีความเสมอภาคไม่มีความเบียดเบียนกัน คนอินเดียไม่กินเนื้อวัวเพราะอะไร สืบไปลึก ๆ บางคนบอกว่ามาจากมหาตมะคานที ใช้หลักอหิงสา แท้ที่จริงมหาตมาคานทีได้ไปจากพระเจ้าอโศก พระเจ้าอโศกได้ไปจากพระพุทธศาสนา สมัยพระเจ้าอโศกมีการส่งคายนาพระไตรปิฎก ส่งศาสนาทูตไปทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทย ในประเทศยุโรปส่งอำมาตย์ไป พระพุทธศาสนาไปประดิษฐานในยุโรป เพราะส่งอำมาตย์ไป ได้ภรรยาที่โน่น

นี่คือประวัติศาสตร์ของคน ที่เคยมีความสุขจากการฆ่าคน ไม่เคยคิดจะพบทางสงบ พอได้พบสามเณรน้อย จึงหันมาเลื่อมใสพระพุทธศาสนา กลายเป็นพระธรรมจักรมหาราชของโลก ชาวอังกฤษเขียนยกย่องพระเจ้าอโศก ไว้ในสารานุกรมฉบับหนึ่งของโลกว่า “บนท้องฟ้าอากาศ ที่มีพระราชามหากษัตริย์นับร้อยนับพันดวงวิญญูณ อัดกันแน่นอยู่นั้น ไม่มีชื่อเสียงเรียงนาม ของพระราชามหากษัตริย์พระองค์ใด

จะโดดเด่นเท่าชื่อเสียงเรียงนามของพระเจ้าอโศกมหาราช”
เป็นความจริงหรือไม่ ทุกวันนี้เมื่อเราเอ่ยพระนามพระเจ้า
อโศกมหาราช ประเทศทุกประเทศที่นับถือพุทธศาสนา ต่าง
เป็นหนี้บุญคุณของพระมหากษัตริย์พระองค์นี้ เพราะถ้าไม่มี
พระองค์ ศาสนาพุทธคงไม่ได้ออกจากประเทศอินเดีย พระ
ศาสดาคงหมดสิ้นแล้ว เพราะคล้อยหลังการเสด็จปรินิพพาน
ของพระพุทธเจ้า คล้อยหลังจากการเสด็จสวรรคตของ
พระเจ้าอโศก แค่นับเจ็ดร้อยปีเท่านั้นเอง พระพุทธศาสนาใน
อินเดียเหลือแต่ซาก

เราลองมาคิดว่า ทำไมในแผ่นดินมาตุภูมิเช่นอินเดีย
พระพุทธศาสนาจึงอยู่ไม่ได้ แต่กลับมาอยู่ได้ในประเทศสยาม
ศรีลังกา ลาว เมียนมา ถ้าพระเจ้าอโศก ไม่ส่งศาสนทูตออกมา
พระพุทธศาสนาก็หมดไป พร้อมกับการสูญสิ้นพระพุทธ
ศาสนาในอินเดีย เมื่อพระพุทธศักราช ๑๓๐๐ เป็นต้นมา นี่
คือคุณูปการของคน ๆ หนึ่ง ซึ่งก่อนหน้านั้น ชีวิตของ
พระองค์มีแต่ความมืดดำอำมหิต พอมาเจอกัลยาณมิตร ชีวิต
ของพระองค์ก็พบความสะอาด สว่าง สงบ

สุดท้ายพระเจ้าอโศกทรงผนวช กล่าวกันว่า เมื่อตอน
พระองค์ยังอยู่แผ่นดินอินเดียอยู่ในอาณัติของพระองค์ทั้งหมด

จากคนที่เคยครอบครองมหาอาณาจักรยิ่งใหญ่ขนาดนี้ ในวาระสุดท้ายของพระองค์เหลือมะขามป้อมผลเดียว ที่มีคนนำมาถวาย แต่แทนที่พระองค์จะเสวยเอง ทรงแบ่งมะขามป้อมเป็นสองซีก ซีกหนึ่งเสวยเอง เพื่อเป็นพระโอสถ อีกซีกหนึ่งให้มหาอำมาตย์เอาไปถวายพระสงฆ์ โดยให้ถวายพระสงฆ์ทั้งสังฆมณฑล นั่นคือมหาทานครั้งสุดท้ายของพระเจ้าอโศก

ทำทานเพียงมะขามป้อมครึ่งผลก็เป็นมหากุศล เคารพรักในพระพุทธศาสนา ในพระสงฆ์มากมาย สิ่งนี้ให้ข้อคิดว่า

๑. ชีวิตคนเราที่เคยเป็นสืดำถึงขนาดนี้ เปลี่ยนเพราะอะไร เปลี่ยนเพราะ**รู้จักคิด**

๒. เปลี่ยนเพราะมี**กัลยาณมิตร**

ถ้าไม่มีกัลยาณมิตรคือไม่ได้ฟังธรรมและไม่รู้จักคิดด้วยพระองค์เอง ทุกวันนี้พระเจ้าอโศกก็จะกลายเป็นทราชาห์หรือปีศาจโลก แต่เพราะมีกัลยาณมิตรจึงอยู่รอดมาได้ด้วยความสง่างาม ประเทศที่นับถือพุทธศาสนาทุกประเทศในโลกนี้เอาตัวอย่างพระเจ้าอโศกมา ฉะนั้นกษัตริย์ทุกพระองค์ในประเทศชาวพุทธจึงนิยมลาผนวช

จอมโจรองค์ลีมาล

อีกคนหนึ่งซึ่งเป็นตัวอย่างที่ดีของคนที่มีกัลยาณมิตร ภายหลังชีวิตเปลี่ยนแปลงดีขึ้นมากคือ **พระองค์ลีมาล** พระองค์ลีมาล แต่เดิมเป็นคนที่อัจฉริยะมากไปเรียนหนังสือ เพื่อนๆ จึงริษยา แต่ไม่รู้จะขัดแย้งขัดขायอย่างไร ตอนเรียนหนังสือ ท่านชื่อ**อหิงสกะ** ตอนเกิดมาด้วยความที่พ่อเป็นโหราจารย์ ทำนายไว้แล้วว่าลูกคนนีต้องเป็นโจร แต่พ่อได้กัลยาณมิตร คือพระเจ้าปเสนทิโกศล บอกว่า ถึงจะเป็นโจรก็เลี้ยงไว้ สัตว์ อยู่ในป่ายังจับมาฝึกได้ แะลูกเป็นโจรทำไมจะฝึกไม่ได้ พ่อก็ เลยเลี้ยงไว้และต้องช่วยแก้เคล็ดด้วย คือเกิดมาจะเป็นโจร จึง ต้องตั้งชื่ออหิงสกะแปลว่าผู้ที่ไม่เบียดเบียนไม่เป็นภัย ไปเรียน หนังสือใกล้จบแล้ว แต่ด้วยความโดดเด่นมาก วิชาไหนก็ได้เอ บวกหมด (คนหัวเราะ)

คนที่ได้เอบวกนี้มีเคราะห์อยู่อย่างหนึ่งคือ เพื่อนไม่รัก แต่อาตมภาพนี้เพื่อนรักนะ เพราะทำอะไร แจกหมด คือไป เรียนเอาเกรดเพื่อนจะเกลียด จะให้เพื่อนรักต้องแจกเพื่อนด้วย เราเรียนรู้จากองค์ลีมาล ตรงไหนถึงข้อสอบไว้ ทำโน้ตแจก พูดเสร็จแล้วแจกซีดี (หัวเราะกัน)

องค์ลีลามตอนนั้นชื่ออหิงสกะ เพื่อนหมั่นไส้มาก แกล้งยังโง่ก็ไม่ตก กดลงไว้ก็เหมือนกดลูกปิงปอง เอาปิงปองไปจุ่มน้ำแล้วกด ยกมือขึ้นก็ลอยทุกที เพราะฉะนั้นกดปิงปองต้องกดไขว้ มือเเน่แต่ปิงปองไม่เเน่ แกล้งอหิงสกะอย่างไรก็ไม่สำเร็จ สุดท้ายเล่นของสูง ใช้วิธีตัดโฆษณาตี ๆ เข้าไปเป้าหูพระอาจารย์ “พระอาจารย์คงไม่รู้สีท่าน” พอบอกว่าคงไม่รู้สีท่าน ก็อยากรู้ขึ้นมาทันที มนุษย์นี้แปลกนะ อะไรที่บอกว่ารู้แล้วอย่าบอกใคร รีบออกไปกดโทรศัพท์บอกเลย อะไรก็ตามที่มีคนปิดเราจะพยายามเปิด

“อาจารย์คงไม่รู้สินะ ลูกศิษย์ของอาจารย์ ชื่ออหิงสกะกับภรรยาของอาจารย์” คอยเอาประเด็นนั้นประเด็นนี้มาคุยแหย่เรื่อย ๆ เอาภรรยาสุดที่รักมาพูดในแง่นี้ไม่มีใครยอม เป็นมาแต่โบราณแล้ว อาจารย์ของอหิงสกะก็เริ่มคิดสุดท้ายก็สังเกตพฤติกรรม พอสังเกตพฤติกรรม ก็เริ่มมีอุปาทาน มันจะจริง เช่นคนหนึ่งเราสงสัยว่าทำอะไรผิดมีคนมาบอก ทุกวันต้องคอยสังเกต มองภรรยาคุยโทรศัพท์ นั่งยิ้ม ก็คิดไป ว่าที่กับเราไม่เห็นมันยิ้ม พอภรรยาทานข้าวได้ ๒ จาน ก็คิดว่าเคยทานจานเดียวทำไมแปลกไปคิดต่าง ๆ นานา คอยสังเกตเฝ้ามองเฝ้าจับผิดภรรยาทั้งที่ภรรยาปรกติเหมือนเดิมทุกอย่าง แต่พอเราคิดว่าเขาเป็น ความคิดก็พาเป็น เหมือนคน ๆ หนึ่งแกอยากได้ทองมาก ๆ นะ ภรรยาบอกว่า “พี่ชา หนูเบื่อเพชร

แล้วอยากได้ทอง” พี่บอกใจเย็น ๆ เตียวจัดให้ เดินเข้าร้านทอง คนในร้านทองเป็นสิบ นายคนนั้นมองไม่เห็น พอไปถึงปั๊บหยิบทองกำมือหนึ่งเดินออกมาเลย ตำรวจวิ่งตามเจ้าของร้านวิ่งตามซ้อม พอรู้สึกตัวอีกที เขาถามว่าคุณทำอะไร “ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน” คุณเห็นไหมว่าคนอยู่เต็มร้าน “ผมไม่เห็นครับ” คุณตาบอดหรือเปล่า “ไม่บอดครับ” ถ้าไม่บอดทำไมไม่เห็น “ผมไม่เห็นคนอื่นเลยครับท่าน ผมเห็นแต่ทอง”

สรุปคนเราพอมันตาลายแล้ว เรียกว่ามันมีอุปาทาน มันจะมองข้ามทุกอย่างเห็นแต่เฉพาะเป้าหมาย ในกรณีของ อหิงสกะก็เช่นกัน อาจารย์ถูกยุแหย่ เลยกลายเป็นคิดไม่ซื่อ สุดท้ายหลอกลูกศิษย์ให้ไปฆ่าคน เพราะอะไร เพราะอาจารย์ฆ่าเอง อันตราย ต้องยืมมือลูกศิษย์ จึงให้องคุลิมาลไปเรียนวิชาหนึ่ง เป็นคาบูกาครู ศิษย์ดี ๆ คนหนึ่งต้องเสียคนเพราะอาจารย์ พอไปฆ่าคนจึงถูกเปลี่ยนชื่อเป็น “องคุลิมาล” แปลว่าผู้มีนิ้วมือเป็นพวงมาลัย ฆ่าคนไปแล้วเก้าร้อยเก้าสิบเก้าคน สุดท้ายจะฆ่าแม่ตัวเอง โดยพระพุทธรูปเจ้ามองเห็นเหตุการณ์ตลอด เสด็จมาขวางแล้วตรัสว่า...

“เราหยุดแล้ว แต่เธอยังไม่หยุด”

เชื่อไหม แค่ประโยคเดียวเท่านั้น สะกดยอดคน คือ อหิงสกะหรือองคุลิมาลได้เพราะแต่เดิมท่านมีพื้นฐานเป็นคน

ชั้นอัจฉริยะ แต่อาจารย์หลอกให้มองเรื่องเดียวคือมองที่นิ้วมือ
จึงไม่เห็นคุณธรรม ไม่เห็นแม่ แต่พอไปพบพระพุทธเจ้าชีวิตที่
มีดมาตลอดเวลาที่เป็นโจร พบพระพุทธเจ้า ฟังธรรมแค่
ประโยคเดียว คิดตาม องคุลีมาลเข้าทูลดู โยนดาบลงเหว ขอ
บวชวันนั้น ไม่ถึงหนึ่งเดือน เป็นพระอรหันต์ ทำไมเป็นไปได้
เพราะมีบุญนิมิตของชีวิตดั่งงาม คือหนึ่งมีกัลยาณมิตร ได้
พบพระพุทธเจ้า สองมีโยนิโสมนสิการ คือรู้จักคิด คือฟังพุทธ
ดำรัสแล้วฉกคิด พอฉกคิดปั๊บความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ก็เล่น
เข้ามาจับหัวใจ ทั้งดาบทันที

บทสรุปแห่งความดีงาม

จากคนที่มืดมาตลอด กลายเป็นคนดีเลิศ จากจอมโจร กลายเป็นพระอรหันต์ เพราะฉะนั้น ชีวิตของเราท่านทั้งหลาย ทุกคน ไม่ว่าจะเป็นชีวิตทางธรรมก็ดี ชีวิตในการทำงานก็ดี ชีวิตในทางโลกก็ดี จะก้าวหน้าได้ ต้องมีปัจจัย ๒ ตัว คือ

๑. **มีกัลยาณมิตร** คือมีเพื่อนแท้ เพื่อนแท้ไม่ได้หมายความว่า เพื่อนที่ให้ยืมเงินแต่คือเพื่อนที่เดินเข้ามาในชีวิตแล้ว อะไร ๆ ดีขึ้น ชีวิตสะอาด สว่าง สงบขึ้น

๒. **มีโยนิโสมนสิการ** เพื่อนเข้ามาแล้ว สอนให้เรารู้จัก คิดเป็น คิดถูก คิดดีและคิดมีประโยชน์

ในชีวิตของใครก็ตาม ถ้ามีเพื่อนแท้และมีความรู้จักคิด นั่นคือบุพนิมิตของชีวิตที่ดีงาม เป็นเครื่องหมายว่าเราจะก้าวขึ้นสู่อริยมรรคแล้ว ใครก็ตามมีปัจจัยสองอย่างนี้ ท่านว่าเหมือนพระจันทร์ในคืนข้างขึ้น คือถ้าเรามี**กัลยาณมิตร** มีความคิดเป็นเหมือนพระจันทร์ในคืนข้างขึ้น คือพระจันทร์จะสว่างเรืองขึ้นทีละน้อย ทีละน้อย สิบห้าค่ำเมื่อไหร่ จันทรเพ็ญเต็มดวงเมื่อนั้น ในทางกลับกัน ถ้าเรามี**ปาปมิตร** คือ เพื่อนชั่วและมีโยนิโสมนสิการ คือไม่รู้จักคิด ชีวิตของเราจะเหมือนพระจันทร์ในคืนข้างแรม จากเดิมที่เคยแจ่ม จะสลัวลง สลัวลง จนสุดท้าย มืดสนิท

ลองไปนั่งตรองนั่งคิดดูซิว่า ในชีวิตเรามีไหม เพื่อนแท้

เพื่อนที่ดี แล้วที่เราคิดอยู่ทุกเมื่อเชิ้วนัน ทุกลมหายใจเข้าออก เราคิดถูก คิดเป็น คิดดี คิดมีประโยชน์หรือเปล่า หรือเราสักแต่ว่าคิด

เชื่อมั่นว่า ที่พูดถึงบุญนิมิตของชีวิตดีงามนี้ คงมีส่วนช่วยกระตุ้นให้เราท่านทั้งหลายได้มองย้อนกลับมาดูชีวิตว่าถึงที่สุดแล้ว ตั้งแต่เด็กมาจนถึงทุกวันนี้ เรามีเพื่อนแท้หรือกัลยาณมิตร บ้างไหม แล้วเราคิดถูกคิดเป็นหรือเปล่า กลับออกไปลองไปถามตัวเองว่า เรามีไหม สิ่งที่เราเรียกว่า**บุญนิมิตของชีวิตดีงาม**

ในท้ายที่สุด แห่งธรรมบรรยายนี้ ขออ้างอิงเอาคุณของพระศรีรัตนตรัยได้มารวมกันเป็นเดชะพลวปัจจัย อวยชัยให้ทุกท่านทุกคน ทั้งผู้ดำเนินงานและทุกท่านทุกคนที่อยู่เบื้องหลังการจัดงานในครั้งนี้ ขอทุกท่าน อยู่จงมีชัย ไปจงมีโชค ปราศจากสรรพทุกข์ สรรพโศก สรรพโรค สรรพภัย สรรพเสนียดจัญไร อันตรายทั้งหลาย อย่าได้มาร้ากราย แม้ว่าท่านทั้งหลาย คิดหวังสิ่งหนึ่งประการใด ที่เป็นไปด้วยชอบ และประกอบไปด้วยธรรมแล้วไซ้ร้ ขอกุศลผลบุญเหล่านี้ จงมาค้าชู ให้ความคิดความปรารถนาอันเป็นกุศลนั้น ๆ จงพลันสำเร็จ จงพลันสำเร็จ จงพลันสำเร็จ ทุกท่านทุกคน เทอญ.

..... สาธุ.....

ประวัติท่าน ว.วชิรเมธี

เป็นนามปากกาของ**พระมหาวิมลชัย วชิรเมธี** ภูมิลำเนาของท่านอยู่ที่บ้านครึ่งใต้ ตำบลครึ่ง อำเภอเชียงของ จังหวัดเชียงราย ท่านเป็นคนที่รักการอ่านมาตั้งแต่เด็ก อ่านทุกอย่างที่ขวางหน้า จึงทำให้ท่านซึมซับความรู้ทุกรูปแบบเมื่อยังเด็ก มารดาได้พาท่านไปทำบุญที่วัดบ่อย ๆ ทุกวันพระ ซึ่งผลจากการติดตามมารดาไปทำบุญบ่อย ๆ นี้เอง ต่อมาได้กลายเป็นแรงบันดาลใจให้ท่านสนใจหลักธรรมคำสอนในพระพุทธศาสนา และทำให้หนังสือที่ท่านอ่านไม่ได้ถูกจำกัดอยู่เพียงหนังสือความรู้หรือหนังสือบันเทิงทั่วไปเท่านั้น แต่หนังสือธรรมะก็เป็นหนังสือที่ท่านสนใจด้วยเช่นกัน

หลังจากจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ ท่านก็ได้ขออนุญาตมารดาบวชเป็นสามเณรที่วัดครึ่งใต้ ท่านตั้งใจศึกษาเล่าเรียนพระปริยัติธรรมแผนกนักธรรมจนจบนักธรรมชั้นเอก แล้วย้ายมาพำนักอยู่ที่วัดพระสิงห์ อำเภอเมือง จังหวัดเชียงราย เพื่อศึกษาพระปริยัติธรรมแผนกบาลีจนสำเร็จการศึกษาเปรียญธรรม ๖ ประโยค ต่อมาเมื่ออายุครบ ๒๑ ปี จึงอุปสมบทเป็นพระภิกษุที่วัดบ้านเกิด และย้ายมาพำนักที่วัดเบญจมบพิตรในกรุงเทพมหานคร เพื่อศึกษาพระปริยัติธรรมแผนกบาลีต่อจนสำเร็จเป็นเปรียญธรรม ๙ ประโยค ซึ่งถือเป็นการศึกษาขั้นสูงสุดของคณะสงฆ์ไทย

ด้านการศึกษาทางโลกนั้น ท่านสำเร็จการศึกษาเป็น “ศึกษาศาสตรบัณฑิต” (สังคม-มัธยมศึกษา) จากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช และ “พุทธศาสตรมหาบัณฑิต” จากมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย ปัจจุบันท่านได้รับเชิญให้เป็นอาจารย์สอนนักศึกษาในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพฯ นอกจากนี้ก็ยังรับเชิญเป็นวิทยากรบรรยายวิชาการทางพระพุทธศาสนาให้กับหน่วยงานต่าง ๆ อีกมากมายในแง่จริยวัตรส่วนตัวนั้น นอกจากท่านจะเป็นพระนักวิชาการ พระนักคิด นักเขียนแล้วท่านก็ยังสนใจฝึกสมาธิภาวนาอย่างต่อเนื่องมาเป็นเวลากว่าสิบปี

ท่านมีผลงานหนังสือเกือบ ๒๐ เล่ม สามารถหาอ่านได้ตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป และเขียนบทความลงในนิตยสารหลายฉบับ ล่าสุดท่านได้รับรางวัลด้านการเผยแผ่พุทธศาสนาดีเด่น จากมูลนิธิज्ञานงค์ ทองประเสริฐ ของมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

นับได้ว่าท่านเป็น “พุทธบุตร” ที่นำภาคภูมิใจของกองทัพธรรมแห่งพุทธศาสนาและจะเป็นกำลังสำคัญที่จะสืบทอดพระธรรมต่อไปอย่างน่าจับตามองอย่างยิ่ง